

Pactes incomplits, malestar, falta d'iniciatives

per Josep Ramon i Antoni Torres

Després de devuit mesos d'existència dels ajuntaments democràtics, sura dins l'ambient una pregunta: què s'ha fet? La resposta surt llampant. Tal vegada és injusta però fa pensar: "no res".

El problema es fa més notori en matèria de cultura: una Comissió marcada des d'un començament per polèmiques i rivalitats internes. Una actuació poc definida i intermitent. Unes subvencions a algunes entitats. Unes festes patronals pobres i discutides. Uns pactes preelectorals incomplits. I, sobretot, una, almenys aparent, falta d'iniciatives.

Per damunt tot això penja un factor determinant: l'Ajuntament té poques atribucions en matèria de cultura. Té, en canvi, moltes càrregues. Almenys això diuen els membres de la Comissió Informativa d'Educació i Cultura.

Tot seguit surt l'altra pregunta, una pregunta molt difícil quan es té en compte al marc real on ens movem: què hauria de fer l'Ajuntament en matèria de cultura?

Març del 79. Un mes abans de les eleccions locals que per primera vegada es celebren a l'Espanya democràtica, tots els partits polítics —excepte el liberal— i candidatures independents concurrents subscriuen un document elaborat per l'Institut d'Estudis Eivissencs. Aquest document, que tracta tres apartats fonamentals —llengua i cultura, autonomia i medi ambient— planteja una plataforma de partida, uns punts mínims d'actuació dels futurs consistoris democràtics.

En matèria de llengua i cultura es signaven —no costa res signar— quatre apartats fonamentals, la realització dels quals significava defensar la nostra llengua i cultura incloent una partida destinada a aquest fi en el pressupost de cultura, posant els mitjans necessaris perquè es fes l'ensenyament en català, normalitzant la toponímia i fent, a l'Ajuntament, un ús pràctic de la nostra llengua.

Avui, setembre del 80, passat prop d'un any i mig des que les urnes entregaren 4 ajuntaments pitiusos a UCD i dos als Independents presentats per CD, no queda altra opció que denunciar l'incompliment total dels acords i promeses preelectorals. No costa res signar i fer promeses.

Facem una mica d'història de l'Ajuntament de Vila. D'ell tractarem en aquest informe.

EL DIFÍCIL PART D'UNA COMISSIÓ DE CULTURA

Es va constituir l'Ajuntament. Aviat es crearen les comissions informatives. En les reunions informals prèvies s'havia arribat a un acord sobre la distribució de les presidències de les comissions entre els grups polítics, les quals havia d'assignar el batle per decret. Segons aquests acords els socialistes havien de tenir n'Enric Ribas de president de la Comissió Informativa d'Educació i Cultura, i això els semblava tant satisfactori que no els importaven massa les

altres dues comissions que els tocava presidir. Però les coses no rodaren com s'esperava. En el ple de maig del 79 l'alcalde donà a na Joana M.ª Ferrer d'UCD la presidència de la dita comissió. S'armà el rebombori. Els socialistes van dimitir de la presidència de les altres comissions i van declarar (DIARIO DE IBIZA, 12 de maig de 1979) que "a partir de ahora radicalizaremos nuestra postura". Nervis i confusió. Sembla ser que hi hagué pressions damunt l'alcalde per part d'altres esferes d'UCD, però això no està mica clar. No hi ha ganes de parlar-ne. L'actual presidenta de la comissió de cultura no en sap res, diu ella.

Sigui com sigui, els socialistes van tornar a les comissions —però no n'hi ha cap a la comissió de cultura, encara que l'alcalde volia posar-hi na M.^a de los Llanos Lozano—. El radicalisme anunciat inicialment va quedar diluït, de manera que n'Enric Ribas pensa que no haurien d'haver tornat a les presidències després d'un any de veure "com funciona l'Ajuntament, que no pintam res i que s'alcalde fa lo que vol... que a lo millor s'han pres 40 acords i d'aquests 40 se n'han complit 3". I a la fi ha succeït (setembre del 80) el que ell i altres membres del partit volien: els tres presidents de comissió socialistes han abandonat el càrrec sense defugir el treball com un membre més dins cada una. Podem dir que el mateix ha fet en Luís Trigueros, de CD.

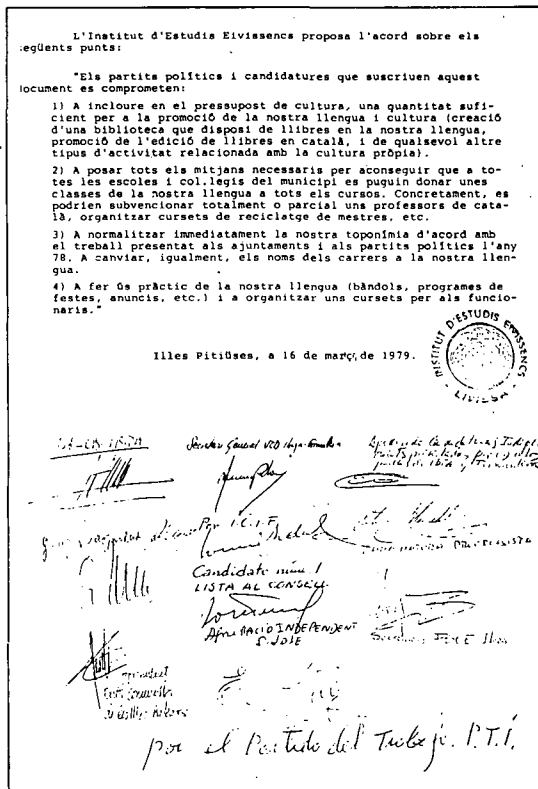
Ara la Comissió Informativa d'Educació i Cultura està composta de la presidenta, na Joana M.ª Ferrer (ella diu que és o vol ser un membre més de l'equip i altres persones diuen que li sobra afany de protagonisme. El que és cert és que quan parla de feina i de realitzacions s'expressa molt sovent en primera persona del singular) i dos membres més: na Maria Muntaner, dels Independents de Coalició Democràtica i en Nèstor Torres, del PCIB, el qual va substituir en Miquel Ramon després que aquest dimitís de l'Ajuntament.

ATRIBUCIONS: POQUES I POC DEFINIDES

El primer que s'ha de deixar clar és el paper que tenen la comissió i el mateix Ajuntament en matèria de cultura.

La comissió, tal com indica el seu nom, és purament informativa. És, diguem-ne, un òrgan consultiu. En bona llei només l'alcalde té capacitat d'executar dins l'Ajuntament, només ell pot fer complir els acords presos a un ple o a una permanent. Així mateix el batle pot delegar funcions executives en un regidor o en una comissió, i ho ha fet en algunes ocasions, encara que només fos

Pactes firmats i no complits: "signar no costa res".

Maria Muntaner: "I si valtrots estiguéssiu dins l'Ajuntament què faríeu?"

Nèstor Torres: "No falta imatge, sinó més bé realisme".

Joana M.ª Ferrer: "l'Ajuntament te que fer lo que es poble li demani".

de paraula. Però segons l'opinió d'en Nèstor Torres "s'alcalde podria facultar unes comissions per a prendre unes decisions i tenir una certa autonomia. Això formalment no s'ha fet".

Al senyor Joan Prats no sembla agradar-li massa delegar atribucions en altres persones, o almenys així ho afirma l'oposició de l'Ajuntament, inclosos, ja, els Independents de Coalició.

Na Maria Muntaner diu que "ses comissions han d'informar, però que llavò s'executi no és cosa de sa comissió. Informacions i estudis se n'hauran pogut fer molts, però després no s'han pogut dur a sa pràctica".

La presidenta pensa, sent una mica més optimista, que "de fet, encara que no tenguis atribucions t'escolten". Ella mateixa és la que diu després que "més que res feim una labor de tràmit, contestar cartes...", i n'Enric Ribas és més tallant: es fa una funció "absolutament burocràtica".

L'Ajuntament no està en massa bona situació. "Es Ajuntaments tenen sobre es paper poques atribucions o estan poc definides" (Nèstor Torres). "Estam limitats. Obligacions en té moltes, pessetes en té poques i traves en té moltes" (Maria Muntaner). En la part d'educació la situació és vergonyosa. L'Ajuntament s'ha d'encarregar del manteniment de les escoles, ha de pagar el personal de neteja i els vidres trencats, com se sol dir, però no té cap competència, no pot fer res, només se l'obliga a pagar. La broma puja a cinc milions i mig de pessetes anuals.

ELS LLARGS TRÀMITS D'UNA BIBLIOTECA

Totes les candidatures remarcaven molt la necessitat d'uns centres culturals per a la joventut i, més en concret, la necessitat d'una biblioteca municipal. L'Ajuntament començà a treballar-hi aviat. La Comissió de Cultura se n'encarregà des d'un primer moment, de manera que en maig del 80 en el ple es votà en contra d'una moció socialista que demanava la creació d'una biblioteca municipal al·legant que la comissió ja se n'ocupava. En setembre del 80 es va

presentar una moció en el mateix sentit. La presidenta de la comissió no era al ple, però els altres dos membres van incidir sobre la inconveniència de tractar el problema en aquell ple, ja que, segons en Nèstor Torres, faltaven punts per concretar.

Aquesta biblioteca està tenint molts de problemes tècnics. En un principi es parlava de dos locals, un el de l'Escola Municipal de Música i l'altre l'antic local de la Creu Roja a la Via Púnica. Ara, segons l'alcalde, només és possible fer-ho en aquest últim. Les condicions no són òptimes: està a 50 metres de la biblioteca de la Caixa i no és gaire gran, només té uns 80 m² de superfície útil; encara que la presidenta diu que és un local "amb condicions immillorables per a ser biblioteca: ampli, espaiós, cèntric...". Tampoc no hi ha prevista la creació d'una plaça de bibliotecària i no hi haurà molts de recursos per a la creació d'un bon fons bibliogràfic. De totes maneres es pensa proveir en un primer moment a través de les aportacions d'entitats oficials i privades, i l'opinió generalitzada dins l'Ajuntament és que amb tots els inconvenients és un primer pas necessari cap a una futura bona biblioteca municipal.

A més dels problemes tècnics existeix el de l'oposició de l'associació de veïns de sa Capalleta, la qual demana el local per a la creació d'una guarderia infantil. L'Ajuntament té la darrera paraula.

PRESSUPOST: UN PASTÍS MAL REPARTIT.

Els comptes estan embullats. No és que es pugui parlar d'irregularitats, però sí de falta d'organització i de claredat. Ens informen que aquest any es treballa amb un nou tipus de comptabilitat. Aquesta comptabilitat es particularitza per tenir una sèrie de partides ambigües, de les quals en poden disposar diferents comissions. "Pressupost de cultura i educació realment no n'hi ha", diu el regidor comunista. Els membres de la comissió no són, lògicament, experts en comptabilitat de les hisendes locals. No tenen en cada moment un extracte de comptes clar que indiqui el que s'ha gastat i el que hi ha disponible. Els preguntarem per què no el demana-

ven a Intervenció de manera periòdica i es van encollir d'espalles.

Realment la culpa no és tota seua. "També s'ha de pensar que hem partit de falta d'experiència" (Maria Muntaner). Efectivament, s'han trobat en la necessitat de fer una tasca burocràtica dins una complicada màquina administrativa unes persones que venien del carrer avalades per les eleccions. Moltes vegades es troben desbordats. Arriben documents, sol·licituds, papers a la comissió. Alguns no corresponen a les atribucions de cultura. Com es determina la distribució de la feina entre les comissions?, preguntem. "Es papers els envien de secretaria". Moltes vegades passen papers d'una comissió a l'altra.

Però en l'assumpte dels comptes tampoc no es pot donar tota la culpa a l'administració. A Intervenció tenen molta feina per passar de l'antic sistema al nou. Varem poder veure alguns comptes i faltaven moltes partides per anotar.

Hem entrat ja dins un altre problema: el de la incapacitat d'uns regidors per assumir el treball burocràtic. Existeixen solucions possibles, però cal evitar crear la figura del regidor-funcionari adscrit permanentment a l'Ajuntament. Els d'ara estan aprenent cada dia. Tal vegada quan en sàpiguen serà hora de sortir...

En fi, el que nosaltres hem pogut treure en clar és que dels 10 milions aproximats destinats a Educació i Cultura, cinc i mig —i diu na Maria Muntaner que en faltaran— es dediquen a manteniment de les escoles, dos van a festes (Sant Joan, Reis, Patronals), prop d'uns altres dos cobrien el sou del director de l'Escola Municipal de Música i les subvencions a la dita escola i a la Banda de Música, i la resta, prop d'un milió, es gasten en altres activitats culturals, quasi tot subvencions. Els comptes no estan molt clars, veritat? D'això se quixen els membres de la comissió.

Però de problemes de pressupost, d'escassetat de recursos, no se'n planyen. Fèrem als entrevistats una pregunta: el problema és de diners o de falta d'imaginació? "Lo que sobra allí dins és imaginació i lo que falta és realisme", digué en Nèstor Torres. Na Joana M.ª Ferrer creu que "no és un problema de sous sinó d'il·lusió de fer coses". I n'Enric Ribas: "no sabem treure sa rendabilitat an es sous que tenim".

...Una cosa que voldrien poder dir molts d'Ajuntaments, que no tenen falta de diners...

L'ARXIU MUNICIPAL

Molts de segles d'acumulació de documents. Molt de temps d'abandó. Tres etapes diferents de classificació en els darrers anys, en cada una de les quals s'ha desestimat tot el fet abans. Ara sembla que s'està treballant amb més continuïtat. L'arxiu és obert al públic

dues hores diàries i hi ha una persona que se n'encarrega de manera fixa. S'està fent una tasca d'ordenament i classificació dels documents per segles i per anys en un primer pas cap a la classificació definitiva. "Hi ha tants de documents inèdits i interessants afirma amb entusiasme na Juana M.ª Ferrer que tots es estudiants d'Eivissa que vulguin estudiar sigui aspectes econòmics, lingüístics, geogràfics, històrics... allí tenen tela per **rato**, que no l'acabaran".

Hem sentit una proposta que sembla molt raonable: que el Consell Insular se'n faci càrrec, de l'arxiu, ja que molts de documents no afecten només Vila sinó totes les Pitiüses.

MÚSICA MOLT CARA

Avui ja no existeix la plaça de Director de l'Escola Municipal de Música. Quan aquest any es retirà Don Victor Planells els regidors pensaren que era excessiu el sou d'un milió i mig aproximadament de pessetes que cobrava el director per a seguir-lo pagant un ajuntament com el de Vila, així que aprovaren en ple l'anul·lació del càrrec abans que es pogues tornar a convocar. Ara el Consistori dedica aquests diners i els que habitualment dedicava a subvencionar la Banda (que no és municipal en realitat), a mantenir les mateixes activitats, amb la diferència que ara se n'encarreguen diverses persones. Però a l'Ajuntament hi ha qui continua pensant que mantenir aquestes activitats és massa costós. S'han ofert solucions. Les hem sentit per boca de n'Nèstor Torres. Respecte a la Banda, es podria constituir en cooperativa per tal d'assegurar la seua continuïtat. Respecte a l'Escola de Música, sembla ser que el Consell té intenció de crear un Conservatori. L'Ajuntament de Vila, com els altres Ajuntaments pitiusos, hauria de donar suport a aquesta iniciativa i no mantenir una institució que suposa una forta càrrega econòmica, ens diu.

El que és cert és que hi ha hagut molt poca col·laboració entre l'Ajuntament i les entitats culturals. Sobre això na Maria Muntaner es queixa que "s'únic contacte es té a s'hora de demanar subvencions i locals, però no et diuen col·laborarem i treballarem junts". Des d'una altra òptica, n'Enric Ribas acusa la Comissió de Cultura de no haver-se molestat tampoc "en assessorar-se a través de certes entitats que són les més representatives. A nivell d'assessorament no d'ajudes". I en Nèstor Torres: "S'han enviat escrits a totes ses entitats, però hi ha hagut molt poca serietat a s'hora d'abordar aquestes relacions".

Dins aquest intercanvi de culpabilitats Ajuntament-entitats, na Joana M.ª Ferrer accepta que no hi ha hagut una cooperació mútua, però que "en s'esperit de sa comissió, d'es tres, hi ha sa idea de reunir totes aquestes entitats

culturals i veure de quina manera, entre tots, podem dur a millor fi sa cultura municipal". Si és així, què ha impedit que es faci?

FESTES PATRONALS POBRES I POLÈMIQUES.

Pot semblar xocant que una comissió de cultura s'encarregui d'organitzar unes festes. L'any 1979 ho va fer en 15 dies la Comissió d'Informació, Joventut i Esports, la qual, per cert, presidia n'Enric Ribas. *Enguany l'alcalde ho va encarregar a la Comissió de Cultura*. Però es troba a faltar una comissió de festes. "Una comissió de cultura no és una comissió de festes" diu en Nèstor Torres.

Les festes patronals d'aquest any han estat, a part de pobres (ja ho foren l'any passat), molt polèmiques. En certa forma han provocat l'esclat d'un malestar que ja existia dins la comissió. La presidenta, per raons personals, no va poder ser present per a l'organització fins 15 dies abans de les festes. Abans ella no havia preparat res i tampoc no havia dit als membres de la comissió que ho fessin. Després sembla ser quan ella es va atribuir el protagonisme de l'organització. Fou llavors quan na Maria Muntaner va fer les declaracions a "Última Hora" acusant la presidenta de protagonisme, encara que després ella hagi dit que aquestes declaracions, sent reals, han estat usades de manera sensacionalista. La presidenta es justifica passada la turmenta: "Jo vaig arribar a l'Ajuntament en juliol i llavors era fer es programa en 15 dies. Tot eren problemes que mos venien dalt i hi va haver falta de comunicació entre naltros, que ho interpretàrem malament i que jo no ho vaig fer amb cap mala intenció. A jo m'hagués agradat molt que haguéssim estat molt units i molt d'acord. No va ser així i a jo em sap molt de mal lo que va passar, però no era res premeditat sino que van ser simplement males interpretacions".

QUÈ S'HAURIA DE FER?

Ara és un bon moment per intentar respondre a la pregunta d'abans:

Què ha de fer un ajuntament en matèria de cultura? Indubtablement, com diu en Nèstor Torres, "l'Ajuntament no pot fer un paper de Mecenas cultural". Però, veient el que s'ha realitzat fins ara, no ha assumit una altra funció que aquesta: un paper de Mecenas malgrat tot bastant pobre— subvencionador d'entitats que ho demanin. Segons

n'Enric Ribas, subvencionador sense cap criteri. És a dir, al primer que ho demana, se'l subvenciona, però sense haver-hi un programa, una escala de preferències. "S'ha d'establir un ordre de prioritats, s'està actuant d'una forma incoherent", manifesta n'Enric. D'aquesta falta de programes, es queixa també en Nèstor Torres: "Realment es govern municipal, s'alcaldeia, no ha fet un programa bàsic d'actuació, ni per tots es anys que durarà aquest Ajuntament ni tan sols a curt termini". I afegeix: "es funciona una mica sobre sa marxa. Això fa que passi es temps i sigui molt difícil veure si s'avança o no, i en aquest sentit es divaga molt, es van posant **parxes**". Na Maria Muntaner així mateix es plany que "s'hauria d'estudiar una mica més ses coses i no obrar tan de pressa".

Així, doncs, què hauria de fer l'Ajuntament? "Sa funció de l'Ajuntament té de ser coordinació i d'oferir tot es material i es locals de què disposi. L'Ajuntament ha de fer una labor, lo que es poble li demani", diu la presidenta. La regidora dels independents opins semblantment: "És es poble es que té de demanar, exposar es programa, i llavors naltros ajudar en aquesta gent".

SUBVENCIONS, SUBVENCIONS, SUBVENCIONS...

Veiem què s'ha fet en realitat. S'han donat 100.000 pessetes a l'Institut d'Estudis Eivissencs, 40.000 a en Toni Petit per a dur endavant l'Escola de Ball Pagès, una quantitat semblant al G.A.T., 25.000 al director del Grup Experimental de Teatre de l'Escola d'Arts i Oficis i, fins i tot, s'han arribat a donar 18.000 pessetes per a subvencionar un concert que organitzava el Ministeri de Cultura. "¿Un ajuntament ha de subvencionar un ministeri?", comentava irònicament n'Enric Ribas. Per a na Joana M.ª Ferrer, això té una "justificació": "Quina importància té donar 15.000 pessetes si després te'n donen 75.000 per una altra banda?" Vostès jutjaran.

Aquest és el balanç de les activitats de l'Ajuntament. Un balanç amb un saldo clarament deutor de l'Ajuntament cap al poble.

A més a més hi ha hagut una segona polèmica referida a la despesa feta en els focs: 500.000 ptes. en un sol foc. Malgrat tot, tampoc no faltaren diners. N'Enric Ribas assegura que l'alcalde va dir que si necessitaven més sous, que els demanassin, que n'hi havia; això, però,

Comissió de Cultura : Superaran la "baixa de moral"?

quan ja estava tot muntat.

La tercera polèmica ha vingut per causa que s'incloués el programa de festes de Sant Ciriac a ses Figueretes en el programa de festes de l'Ajuntament quan eren uns actes que havia organitzat l'associació de veïns. Així s'atribuï l'Ajuntament els mèrits d'una cosa que no havia organitzat.

DEFENSA DE LA LLENGUA I LA CULTURA

És aquí on més s'ha trobat en falta una definició i unes actuacions concretes per part de l'Ajuntament i de la comissió. Hi ha hagut un oblit clar dels acords que es signaren a l'Institut d'Estudis Eivissencs i una nul·la sensibilització cap a la situació de la llengua. I és que, com assenyala en Nèstor Torres "a s'hora de normalitzar estam en una època històrica. És en es moment d'és rodatge de ses noves institucions democràtiques on es pot anar introduint d'una manera, no de colp, però que es noti, sa utilització de sa nostra llengua i unes ajudes cap a sa cultura". I afirma taxativament: "Jo puc dir que a sa Comissió de Cultura no hi ha aquesta consciència i en general dins l'Ajuntament tampoc".

Repassant els punts dels acords (veure document) observem que del primer, el tercer i el quart a penes no se n'ha parlat, i el segon no s'ha dut endavant per l'acció de l'Ajuntament. No s'ha promogut l'edició d'un sol llibre en català, han estat comptades les activitats relacionades amb la cultura pròpia, la toponímia continua sense normalitzar-se i es segueix sense fer ús pràctic de la nostra llengua en bans, programes de festes, anuncis i altres escrits. Això sí, a les reunions de l'Ajuntament (ple, permanent, comissions), la majoria dels regidors parlen en eivissenc.

De fet, és normal que la cosa vagi com va si tenim en compte la disparitat de criteris dels regidors en aquesta matèria.

Per a na Maria Muntaner la signatura d'aquests acords abans de les eleccions —sense saber ben cert si es podrien dur endavant— fou més que res propaganda electoral. Ella no està d'acord amb els punts que tracten de la llengua, encara que matisa que "si estan signats s'han de complir".

La presidenta ho veu d'una altra manera: "Pens que tenim sa sort de parlar dues llengües, com són es català i es castellà, i que per ses raons que fossin sigui es castellà sa que hagi sobressortit més és també perquè sa gent l'entén més, i això és un problema, sí, però no de l'Ajuntament sinó d'ensenyança"; i oblidat així que en els pactes es van comprometre a contribuir a l'ensenyament de la nostra llengua. Després continua: "Que no haguem canviat es noms d'es carrers deu ser perquè hi ha problemes més urgents, i un problema material de

Enric Ribas: "No sabem treure rendibilitat an es sous que tenim".

temps, de gent, quantitat de problemes que s'han de resoldre". Suposem que deu ser per aquests problemes més urgents que una reunió que s'havia de fer el 30 de setembre del 80 entre la Comissió de Cultura, l'alcalde i don Joan Mari Cardona (president de l'Institut d'Estudis Eivissencs i autor d'un treball sobre la toponímia dels carrers de Vila) per a tractar del canvi dels noms va acabar en plantada per part de la presidenta de la comissió i del batle.

Val a dir que a la pròpia comissió de cultura no es fa ús del català més que per a parlar. "I si es propis partits que hem sèt qui hem aprovat això —comenta en Nèstor Torres— no utilitzam sa nostra llengua, quina força moral tenim per a imposar an es funcionaris uns curseus de català?". Curseus que, sense cap dubte, farien molta falta, com poguérem constatar en veure un funcionari que escrivia "ibicenc" volent dir "eivissenc".

FALTA DE POSTURES CLARES

En l'actuació de l'Ajuntament han faltat personalitat, definició i postures clares. Valguin uns exemples per a aclarir aquesta afirmació.

En els problemes i malentesos haguts entre el Museu d'Art Contemporani i el Grup Amateur de Teatre a rel del tall del fluid elèctric al Polvorí, local on assajava i actuava el GAT, per part del MAC; l'Ajuntament ha tengut una participació important en no haver sabut utilitzar la influència que li dóna tenir tres membres en el patronat del Museu i la propietat de les instal·lacions cedides a les dues entitats en conflicte.

El MAC al·legà que podia haver-hi hagut un curteircuit que posés en perill l'exposició de gravats de Goya. Després un informe tècnic desautoritzà aquest argument. El que és cert és que mentrestant, tant el GAT com l'escola de teatre s'han quedat en un atur forçós per falta de llum i per falta de claredat en les actuacions de l'Ajuntament. "És indubtable que l'Ajuntament ha obrat malament an aquest respecte", ressenya en Nèstor Torres.

L'assumepte de Can Comasema és un

altre. Sembla ser que era reservada per a convertir-se en seu de l'I.E.E.. Després, la Delegació de Cultura la va reclamar per a utilitzar-la també com a seu. Encara s'espera que l'Ajuntament es pronuncï d'una manera oberta.

La relació entre l'Ajuntament i el Congrés de Cultura Pitiüsa ha estat curiosa. En un primer moment es va parlar, per obra de la presidenta de la Comissió de Cultura, de donar "adhesió moral" al Congrés. En un ple es va rebutjar aquesta expressió i s'acordà substituir-la per un "ajudar, la qual cosa significa fer el que es fa per qualsevol altre acte cultural si es demana: deixar cadires, posar banderes, organitzar el servei d'ordre, etc. Però això no s'havia dit en un principi. Més endavant va sortir en el "Diari de Ibiza" un comunicat de la Delegació de Cultura en el qual es citava l'Ajuntament de Vila com una entitat més que s'adheria al Congrés, acció que ha qualificat n'Enric Ribas de "manipulació indecent d'un acord de ple". I no tenim notícia que l'Ajuntament hagi fet constar la seua discomformitat.

De falta de postures, ni tan sols clares, es poden qualificar les relacions entre l'Ajuntament de Vila i els altres ajuntaments, el Consell Insular i la Delegació de Cultura. A part d'uns intercanvis de papers, no hi ha hagut cap contacte que hagi dut res productiu. A na Maria Muntaner li hem sentit a dir una cosa així com si no sabem dur endavant es nostros propis assumptes, com hem de posar-mos a treballar conjuntament amb les altres entitats oficials?

SOLUCIONS?

Aquestes foren les respostes dels entrevistats quan els demanàrem solucions de cara al futur:

"Es panorama no és molt optimista, es va a n'aquest ritme que és molt difícil de rompre, pensa en Nèstor Torres.

"Esperem que aquest setembre comenci una altra època que no sigui tan, que no sigui tan..." (Dit amb expressió resignada per na Maria Muntaner).

Na Maria, una altra vegada: "jo crec que aprofitant aquest descontent, aquest malestar que hem tengut durant aquest temps, és es moment en què nos hem de plantejar una renovació".

"Jo crec que poc a poc, si no ara, d'aquí uns anys, tot això anirà arreglant-se", pronostica na Joana M.ª Ferrer.

I n'Enric Ribas (qui està en aquest article com a membre que havia de ser de la comissió i com a representant del PSOE):

"Esperar.... esperar.... esperar que ses coses canviïn una mica de **rumbo**".

...Esperar 1983, potser? "

JOSEP RAMON
ANTONI TORRES

Primers d'octubre de 1980.